

Vad driver oss i kampen för ett kärnkraftsfritt Bottenviken?

För några veckor sedan var jag liksom många andra, ute på en norrländsk myr och plockade hjortron. Överjordiskt goda, gyllengula hjortron! Nu är blåbären och hallonen mogna, och vi plockar och samlar, vi syltar och saftar; Sensommaren och hösten är verkligen överflödets tid – och vi känner oss oändligt rika!

Rika, det är vi också när vi drar upp våra fisknät och får silverskimrande strömming och sik, eller som här vid Kalixälven, när laxen eller harren nappar. Senare i höst fyller vi skafferier och frysboxar med potatis och svamp, med älg- och lammkött, och det kommer att vara omistliga och högt värderade delar av vinterns alla måltider, tillsammans med familj och vänner.

Natur, kultur och mat, det har oerhört starka samband.

Samband som genom hela mänsklighetens historia varit en självklart sammantvinnad tråd, en tråd som vävts till kärlek och respekt för platsens vatten, luft, jord och skog.

Men de senaste, säg 100 åren, så har tråden brustit, och allt för många i vårt moderna samhälle har mist tidigare generationers känslan av djup samhörighet med naturen. Det blir allt färre som får känna den smak av glädje och stolthet som färsk, nyfångad strömming, eller hemkokt hjortronsylt, kan ge.

Och någon kanske tänker: ”So what?! Vad spelar det för roll? Ett paket fisk och en burk sylt, det finns ju att köpa på affären!?”

För när den sköra tråden av samband har brustit, då förvandlas allt till en ”vara” och allt blir utbytbar. Vattnet och luften, jorden och skogen, står där, plötsligt ensam, naken; Utan det skydd mot hänsynslös exploatering som den mänskliga kärleken kan ge.

När den sköra tråden av samband har brustit, då är det logiskt att i klimatförändringstid borra efter olja i Arktis. Det är logiskt att förgifta grundvatten och luft, och att skövla enorma skogsområden, i extremfallet, som i kanadensiska Alberta, för att bryta tjärsand.

När den sköra tråden av samband har brustit, då kan det till och med te sig logiskt att bygga kärnkraft vid Bottenviken.

Men - vi är många människor runt om på vårt blågröna, lilla klot, som tycker att det är nog nu! De internationella protesterna mot oljeborring och pipelines, mot gruvbrytning och kärnkraft, mot alla former av naturskövling, de växer i styrka:

I Japan, tex, protesterar tusentals människor återkommande mot regeringens planer på att återstarta de kärnreaktorer som stängdes ner när katastrofen i Fukushima tog sin början, och i juni i år samlades så många som 50 000 människor för att protestera mot gammal kärnkraft i Belgien. De bildade en mänsklig kedja som gick över Tysklands, Nederländernas och Belgiens gränser. Tänk er: 50 000 människor – det är 100 000 händer, som håller varandra för en ren och hållbar framtid!

Det finns en växande vrede över den nonchalans och respektlöshet som så länge visats naturen, och som därmed visas kommande generationer. En vrede över det absoluta tolkningsföreträde som maktens män tagit sig, över vad som kan anses göra en människa ”rik”. Och vreden, liksom glädjen och envisheten, det är viktiga verktyg, men jag tror inte att det är det

som är den djupast underliggande drivkraften?

Jag är övertygad att det som förenade de 50 000 människorna som bildade den mänskliga kedjan, det var kärlek, lika väl som det är kärlek - till platsen, till livet, till barnbarnen - som i grunden förenar och driver de som så ihärdigt strider vid tex Standing-Rock.

Också vi, nätverket Kärnkraftsfritt Bottenviken, är en del av denna starka, global rörelse till naturens försvar. En rörelse som strävar efter att återknyta viktiga samband, och som finner sin näring - i kärlek.

Därför är det just kärleken till Bottenviken, och till alla de älvar, bäckar, sjöar, skogar, fjäll, åkrar och myrar som är förbundna med henne, som är nätverket Kärnkraftsfritt Bottenvikens allra största styrka. För den kärleken den gör oss uthålliga, och gör att vi verkligen aldrig kommer att ge upp kampen för ett rent och kärnkraftsfritt Bottenviken.